

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200269
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200269.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: I. U. F. - Správca konkurznej podstaty ELSO, s.r.o., IČO: 31 337 511, so sídlom Kúpeľná ul. č. 1/2014, Šamorín, zastúpený advokátom: JUDr. Danielom Gajdošom, so sídlom AK Hraničná 18, Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.: MF/028194/2010-243/807 zo dňa 21. decembra 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 33/2011-115 zo dňa 17. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 33/2011-115 zo dňa 17. januára 2013, **p o t v r d z u j e**.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného č.: MF/028194/2010-243/807 zo dňa 21. decembra 2010, ktorým žalovaný podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona NR SR č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 523/2004 Z. z.“ alebo „zákon o rozpočtových pravidlách“) a podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní potvrdil rozhodnutie Správy finančnej kontroly Bratislava č. I/527/58/2010 z 25. októbra 2010, ktorým bola žalobcovi podľa § 31 ods. 7 a v spojení s ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. uložená povinnosť odvieť verejné prostriedky v sume 2 183 568,99 €, ktoré boli žalobcovi poskytnuté za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. Zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí posudzoval v intenciách ustanovení § 31 ods. 1 písm. b/ a n/, § 31 ods. 4, 7, 9 a 12 zákona č. 523/2004 Z. z.

Krajský súd dospel k záveru, že nebolo zistené žiadne porušenie zo strany žalovaného pri aplikácii zákona č. 523/2004 Z. z., pričom správne orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihladal na všetko, čo vyšlo v správnom konaní najavo. Poukázal na to, že pre žalobcu ako žiadateľa by malo byť zrejmé, že pred poskytnutím nenávratného finančného príspevku bol žiadateľ povinný akceptovať všetky podmienky, ktoré sú s príspevkom a jeho využívaním spojené, a že pri nedodržaní podmienok dojednaných v zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku bude musieť platby vrátiť späť poskytovateľovi so zákonom určeným penále. Žalobca svojim podpisom vyjadril súhlas so stanovenými podmienkami, ktoré mal pri realizácii projektu dodržať a dokončiť v termíne do 31. októbra 2008 a do žalovaným navrhnutého termínu ukončenia realizácie do 29. júla 2009 v rámci dodatku č. 6 k zmluve. Pre nedodržanie termínu dokončenia bol sankcionovaný za porušenie čl. XII ods. 6 zmluvy a podľa ust. § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. bol povinný odvieť na účet Európskej únie sumu 1 175 767,92 € a na účet štátneho rozpočtu Slovenskej republiky sumu 1 007 801,07 €. Zároveň podľa § 250k ods. 1 O.s.p. žalobcovi nepriznal súd právo na náhradu trov konania nakoľko nebol v konaní úspešný.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. IS 33/2011-115 zo dňa 17. januára 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca napadol rozsudok krajského súdu z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O.s.p., teda, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že žalobca neskončil projekt z dôvodov na strane Slovenskej agentúry pre cestovný ruch, ktorá bezdôvodne a v rozpore so zákonom spochybnila zákonnosť verejného obstarávania vykonaného žalobcom, pričom jej postupom došlo k oddialeniu čerpania nenávratného finančného príspevku zo SACR až na prvý polrok 2008, čo malo za následok omeškanie realizácie projektu.

Podľa názoru žalobcu, omeškanie projektu bolo spôsobené protizákonným konaním na strane SACR, ktoré viedlo k omeškaniu čerpania finančných prostriedkov na projekt. Za konanie v rozpore s dobrými mravmi považuje žalobca aj formuláciu jednotlivých dodatkov k zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktoré boli nanajvýš nezvyčajné a budú predmetom ďalšieho skúmania. Podľa žalobcu z uvedených dôvodov vyplýva, že omeškaním veriteľa nemohlo dôjsť k omeškaniu dlžníka a preto na strane žalovaného, resp. SACR neexistoval dôvod na odstúpenie od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, a teda ani právo žiadať vrátiť odvod vo výške 2 183 568,99 €.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že žalobcom namietané dôvody boli uvedené v žalobe a žalovaný sa k nim vyjadril svojim podaním zo dňa 18. marca 2011 a na právnych záveroch uvedených v tomto vyjadrení žalovaný trvá.

SACR ako vykonávateľ štátnej pomoci uzavrel so žalobcom Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, kód projektu 11120200136 zo dňa 16. marca 2006 s názvom Športovo-rekreačný areál „SEAL club penzión“, SACR požiadala listom Úrad pre verejné obstarávanie SR o vykonanie kontroly. ÚVO listom zo dňa 26. februára 2007 oznámil, že žalobca nebol v čase uzavretia zmluvy s firmou A-P stav, s.r.o., Bratislava obstarávateľom podľa § 4 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní. Dodatkom č. 6 bol stanovený termín dokončenia na 30. júna 2009, ktorý bol posledným možným termínom stanoveným Európskou komisiou pre ukončenie programového obdobia 2004-2006 a preto nebolo možné žalobcovi termín dokončenia predĺžiť na termín 27. mája 2010. Pokiaľ ide o dôvodnosť samotného odstúpenia od zmluvy tak, tá by mala byť predmetom iného konania a nie tohto konania, nakoľko v tomto konaní je posudzovaná zákonnosť rozhodnutia a nie dôvody odstúpenia od zmluvy zo strany SACR. Prvostupňový orgán na základe kontroly vykonanej dňa 29. júla 2009 zistil, že projekt nebol ukončený a na mieste kontroly sa nachádzala iba hrubá stavba a preto vydal dňa 25. októbra 2010 rozhodnutie č. I/527/58/2010, pričom v rozhodnutí podrobne popísal kontrolné zistenia porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. tým, že projekt nebol ukončený

do 31. októbra 2008 podľa čl. III ods. 1 dodatku č. 5 zo dňa 29. októbra 2008, čím došlo k porušeniu čl. XII ods. 6 zmluvy a teda žalobca porušil pravidlá a podmienky, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté. Žalovaný taktiež poukázal, že žalobca neuviedol k akým konkrétnym pochybeniam zo strany súdu došlo z dôvodov uvedených v § 221 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č.: MF/028194/2010-243/807 zo dňa 21. decembra 2010, ktorým žalovaný podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona NR SR č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 523/2004 Z. z.“ alebo „zákon o rozpočtových pravidlách“) a podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní potvrdil rozhodnutie Správy finančnej kontroly Bratislava č. I/527/58/2010 z 25. októbra 2010, ktorým bola žalobcovi podľa § 31 ods. 7 a v spojení s ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. uložená povinnosť odvieť verejné prostriedky v sume 2 183 568,99 €, ktoré boli žalobcovi poskytnuté za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uloženej povinnosti odvieť verejné prostriedky v sume 2 183 568,99 €, ktoré boli žalobkyni poskytnuté za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. na základe Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku kód projektu 11120200136 zo dňa 16. marca 2006 s názvom Športovo-rekreačný areál „SEAL club penzión“ a to vykonávateľom pomoci SACR za rozpočtové obdobie 2004-2006.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho

rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný rozhodnutím č.: MF/028194/2010-243/807 zo dňa 21. decembra 2010, potvrdil prvostupňové rozhodnutie - Správy finančnej kontroly Bratislava č. I/527/58/2010 z 25. októbra 2010, ktorým bola žalobkyni podľa § 31 ods. 7 a v spojení s ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. uložená povinnosť odvieť verejné prostriedky v sume 2 183 568,99 €, ktoré boli žalobkyni poskytnuté za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom č. 523/2004 Z. z.

Najvyšší súd poznamenáva, že účelom zákona č. 440/2000 Z. z. o správe finančnej kontroly je, že správa finančnej kontroly podľa § 3 písm. d/ a g/ zákona č. 440/2000 Z. z. rozhoduje v konaní o porušení cenovej disciplíny v rozsahu podľa osobitného predpisu 2) a v konaní o porušení finančnej disciplíny v rozsahu podľa osobitného predpisu 4) okrem prostriedkov poskytnutých z Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka a prostriedkov štátneho rozpočtu na financovanie spoločných programov Slovenskej republiky a Európskej únie, 4a) na ktoré sa vzťahuje osobitný predpis, 4b) a rozhoduje v konaní o porušení finančnej disciplíny pri nakladaní s prostriedkami zo zahraničia, podľa osobitného predpisu 4d) poskytnutými na základe medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, a prostriedkami štátneho rozpočtu, ak ich poskytnutie je podmienkou poskytnutia prostriedkov zo zahraničia.

Za porušenie finančnej disciplíny sa podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. považuje aj porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté, pričom podľa § 31 ods. 7 veta druhá zákona č. 523/2004 Z. z., ak sa verejné prostriedky poskytli za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia, uplatní sa pri porušení týchto podmienok rovnaký postup vrátane sankcie, ako pri porušení finančnej disciplíny podľa odseku 1 písm. b/, t.j. podľa § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. za porušenie finančnej disciplíny podľa odseku 1 písm. b/ sa ukladá odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny a penále vo výške 0,1 % zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny, za každý aj začatý deň omeškania s úhradou uloženého odvodu.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním v celom rozsahu stotožňuje. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za súladné so zákonom rozhodnutie a postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý ako oprávnený prvostupňový správny orgán podľa § 2 a 3 zákona č. 440/2000 Z. z. vydal na základe vykonanej kontroly rozhodnutie č. I/527/58/2010 z 25. októbra 2010, ktorým bola žalobcovi podľa § 31 ods. 7 a v spojení s ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. uložená povinnosť odvieť verejné prostriedky v sume 2 183 568,99 €, ktoré boli žalobcovi poskytnuté za podmienok, ktorých nesplnenie je spojené s povinnosťou ich vrátenia podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona č. 523/2004 Z. z. a to tak, že bol povinný odvieť na účet Európskej únie sumu 1 175 767,92 € a na účet štátneho rozpočtu Slovenskej republiky sumu 1 007 801,07 €.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie tak, aby správne a úplne zistil skutkový stav veci, pričom vo veci vyhodnotil správne všetky získané dôkazy,

ku ktorým sa mal možnosť vyjadriť aj žalobca. Nebolo úlohou správnych orgánov skúmať, z akých dôvodov došlo k porušeniu finančnej disciplíny, ale kým bolo toto porušenie spôsobené. Jednoznačne bolo spôsobené porušením zmluvných povinností zo strany žalobcu, pričom nebolo podstatné, či k tomuto porušeniu došlo na základe úkonov, ktoré vo veci vykonal vykonávateľ štátnej pomoci, t.j. SACR.

Žalobca si totiž môže prípadnú náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom uplatniť žalobou na všeobecnom súde a nie v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p.

Žalobcom namietané dôvody podľa § 221 O.s.p. neboli nijak konkretizované a preto sa s nimi odvolací súd ani nemohol vysporiadať a vziať ich v úvahu. Nie je totiž podstatné uviesť znenie právneho predpisu, podľa ktorého je rozhodnutie súdu prvého stupňa nezákonné, ale je potrebné uviesť dôvody, v čom sa vidí porušenie jednotlivých ustanovení zákona, čo však žalobca v odvolaní neuviedol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe, ktorých súd rozhodol vo veci.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v konaní, ako aj v odvolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.